

מ"ת 1939/04/23 - מדינת ישראל שלוחת תביעות תנועה נגב (טלי כהן) נגד ריאד אלאעסם (עציר)

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 1939-04-23 מדינת ישראל נ' אלאעסם(עציר)
תיק חיצוני: 149288/2023

בפני כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב (טלי כהן)
נגד המשיב ריאד אלאעסם (עציר) ע"י ב"כ עו"ד תאמר אסדי ועו"ד עמית רוזנצוויג

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו זאת לאחר שכתב אישום חמור הוגש כנגדו ובו יוחסו לו עבירות של נהיגת רכב כבלתי מורשה לנהיגה, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה במצב של שכרות, אי ציות לאות שוטרים במדים, סיכון חיי אדם, ונהיגה בקלות ראש.

במהלך הדיון בפני טען ב"כ המשיב כי אין ראיות לכאורה הקושרות את המשיב לעבירות שיוחסו לו, ולמעשה למעט בעלותו של המשיב על הרכב בו נמלט חשוד ממשטרת ישראל, אין כל ראיה ישירה הקושרת את המשיב לעבירות שיוחסו לו.

לטענת ההגנה המשיב שיה אלכוהול עם אדם אותו פגש לגביו אין לו היכרות מוקדמת איתו, ולאחר ששתו אלכוהול יחד בעיר באר-שבע, החליט המשיב למסור לאותו אדם את מפתחות רכבו כדי שזה יסע וירכוש עבורם אלכוהול נוסף.

מאחר והיה שיכור, החליט המשיב לישון בחצר בית בעיר באר-שבע בין השיחים, ומי שהעיר אותו משנתו היה שוטר שטען כלפיו שהוא היה מי שנמלט מהשוטרים עם רכבו, שעה שהנמלט הוא אדם אחר, ככל הנראה אותו אדם לו מסר המשיב את מפתחות רכבו.

בנוסף, במהלך המרדף אחר החשוד שנהג ברכב, נורו יריות לכיוון הרכב, וההסבר לירי זה נגוע בעדויות סותרות של השוטר מול המתנדב.

בעוד השוטר טוען לירי בשל סכנת חיים שגרם החשוד למתנדב אגב ניסיון בריחה רכוב, טוען המתנדב עצמו כי לא ניסו

לדרוס אותו וכי לא חש באירוע כל סכנת חיים.

בנוסף, נטען כי השוטרים איבדו בוודאות קשר עין עם החשוד שנהג ברכב ונמלט מהם רגלית, ורק לאחר כעשר דקות עד רבע שעה, נמצא המשיב כאשר הוא ישן במיקום הקרוב למקום עצירת הרכב במרדף, מה שאינו מתיישב עם ההיגיון ביחס לאדם הנמלט משוטרים.

ב"כ המדינה טענה כי בידי המדינה ראיות ישירות הקושרות את המשיב לעבירות המיוחסות לו.

תיק החקירה הוגש לעיוני ונטען כי עדויות ראייה וזיהוי ישיר של המשיב קיימות בתיק החקירה לצד היותו הבעלים הרשום של הרכב איתו בוצעו העבירות לכאורה.

תיק החקירה הוגש לעיוני, ולאחר קריאה מקיפה של כל חומר הראיות ולאחר צפייה בסרטונים שבו להלן החלטתי:

חומר הראיות שבפני קושר את המשיב בצורה ישירה ולא רק נסיבתית לחשדות המיוחסים לו.

מתוך עדותו של **המתנדב יונס אלקרינאוי** עולה השורה הבאה:

"ש: אתה הבחנת באדם שבניטה ביצע עליו מעצר כאדם שנהג ברכב יונדאי?

ת: בוודאי, זה אותו בחור שנהג ברכב אני מזהה אותו בוודאות."

ומתוך עדותו של השוטר מרדכי דדון:

עד זה מתאר כיצד הוא מבחין ברכב יונדאי ל.ז. 6260601 ובתוכה אדם אחד נוהג בנתיב הנגדי וברגע שהבחין בניידת כיבה את אורות הרכב, מה שגרר ביצוע פרסה של הניידת אחר הרכב החשוד, ומה שהוביל לתחילת בריחה של הרכב החשוד מהניידת.

וכך כותב השוטר בעדותו: **"וראיתי את הנהג מחלון הנהג שהיה ללא וילון וללא שום דבר אחר שימנע ממני לזהות אותו תוך כדי שאני נוסע משאול המלך הוא פנה ימינה למבצע עובדה, משם למשה דיין, ברחוב משה דיין הנהג יונדאי בא לבצע פרסה בחזרה לכיוון משה דיין בזמן שהוא פנה שמאלה לנתיב השמאלי אני הגעתי עם הניידת מהנתיב השמאלי וחסמתי אותו"**

בהמשך עדותו מתאר השוטר את אירוע הירי לכיוון הרכב, את המשך המרדף אחר החשוד, את פריקתו הרגלית של החשוד מהרכב, את המרדף הרגלי שלו אחריו ואת אובדן הקשר עם החשוד עד שהגיעו כוחות התגבור למקום תוך זמן קצר.

עוד תיאר השוטר דדון את סגירת הזירה מפני חששו כי החשוד ימלט מתוך החצר אליה דילג מעבר לחומה, ואת תפיסת החשוד באותה החצר על ידי קצין משטרה שדילג לחצר מעבר לחומה.

עמוד 2

וכך טען השוטר ביחס לחשוד שנתפס לנגד עיניו:

"שאלה: האדם שהבחנת מסתתר בין השיחים זה אותו אדם שראית נוהג ברכב?

תשובה: כן, זה אותו אדם, גם ראיתי שהוא היה לבד ברכב"

נוכח שתי העדויות הישירות של השוטר והמתנדב לעיל, טענתו של ב"כ המשיב ולפיה "רק" בעלותו של המשיב על הרכב איתו בוצעו העבירות קושרות אותו לאירוע, נדחת על ידי באופן מלא.

בידי המדינה שתי עדויות ברורות של שני אנשי משטרה ולפיהן הם מזהים את המשיב כמי שנהג ברכב אחריו ניהלו מרדף רכוב פרוץ אגב שימוש באש חיה במהלך האירוע כדי להגן על חייהם (ולכך אתייחס בהמשך החלטתי).

בנוסף, טענתו של ב"כ המשיב ולפיה "רק" בעלותו של המשיב קושרת אותו לאירוע, היא טענה שאינה עולה בקנה אחד עם החוק ואסביר את עמדתי.

בהתאם לסעיף 27ב (א) בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה השעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן-המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו".

בהתאם לחקירתו או גרסתו של המשיב עצמו, הוא מסר את רכבו לאדם שאינו מכיר כדי שזה ירכוש עבורו אלוהול לאחר שפגש את אותו אדם באקראי בעיר באר-שבע.

בנסיבות אלה אין המדובר ברכב שנלקח ללא ידיעתו או הסכמתו של הבעלים (המשיב בפרשה זו) ולכן, אלא אם יוכיח המשיב (והנטל הוא עליו) למי מסר את רכבו, הרי שחזקה כי כל עבירת תעבורה שבוצעה עם רכב זה מיוחסת ובוצעה על ידי המשיב מכח הוראות החוק.

בנסיבות אלה, הטענה כי "רק" הבעלות ברכב קושרת את המשיב לעבירות, אינה טענה חזקה אלא טענה שיש לה משקל נמוך מאד בנסיבות.

בנוסף למתואר לעיל, נסיבות האירוע והראיות שבפני מציינות את גרסת המשיב כגרסה מוזרה, על גבול הדמיונית ואסביר את עמדתי, תוך שאזהיר עצמי כי בשלב משפטי זה בית המשפט לא מכריע בשאלות אמינות העדויות שבפניו:

המשיב שמתגורר בשוב תל שבע, שכונה 38, טוען כי נסע לעיר באר שבע שם שתה אלוהול והשתכר עם אדם אחר (שאת שמו אין הוא יודע ולטענתו מדובר באדם ששייך לקהילת יוצאי אתיופיה) לאחר שהשתכר, החליט למסור את רכבו

לאותו אדם עלום שאת שמו אין הוא מכיר, כדי שיסע מהמקום בו היו לרכוש עבורם עוד אלכוהול. אותו אדם עזב את המקום עם רכבו של המשיב ואילו המשיב עבר דרך "חור" לדבריו בחומה או בגדר של בית פרטי בבאר-שבע והחליט לישון בין השיחים באותה החצר.

לגרסתו, שוטרים העירו אותו לפתע והאשימו אותו שלא בצדק כי ביצע איתם מרדף פרוץ, מה שלא היה ולא נברא.

גרסה זו היא בלתי סבירה שכן ככל שאכן מסר המשיב את רכבו לאדם אחר, הרי שאותו אדם פגש לראשונה את השוטרים שהורו לו לעצור ברחוב שאול המלך בבאר שבע, ומשם החל מרדף רכוב **על פני רחובות שונים** בעיר באר שבע עד שהרכב החשוד נעצר אקראית במיקום אקראי ממנו נמלט הנהג רגלית. טענתו של המשיב היא כי אותו נהג אחר נעצר **במקרה** בסוף המרדף בדיוק באותו מקום בו החליט לישון בחצר אקראית אליה נכנס, היא כה בלתי סבירה עד כדי הגדרת הגרסה שמסר המשיב דמיונית.

טענות ההגנה לפיהן קיימות סתירות בין השוטרים ביחס לסיבות שהובילו לשימוש באש חיה באירוע זה, אינן מדויקות.

נכון כי השוטר היורה טען במערכת הקשר כי נוצרה סכנת חיים למתנדב כתוצאה מנהיגת הרכב לעברו מה שהוביל אותו לירי לכיוון הרכב, ונכון כי המתנדב טען כי לא חש כל סכנת חיים באירוע. המדובר בתחושות סובייקטיביות של כל אחד מהמעורבים ולכן לא מדובר בהכרח בסתירות עובדתיות. בעדות הסבר של השוטר היורה הוא הסביר כי הוא עצמו חש סכנת חיים כתוצאה מנהיגת הרכב לכיוונו וכי צורת הדיווח שלו בקשר הייתה בשעת לחץ מהאירוע עצמו, כך שניתן הסבר שלו לסתירה לכאורה בין התרשמותו לסכנה שנוצרה כלפי חברו בעיניו ובין היעדר הסכנה לכאורה שתיאר המתנדב עצמו.

בכל מקרה, אירוע הירי **אינו רלוונטי** לשאלת זהות נהג הרכב לגביה **מחזיקה המדינה ראיות טובות ישירות ובאיכות טובה הקושרות את המשיב (שהוא גם בעל הרכב) לנהיגה בו באירוע שבפני.**

לאחר שקבעתי קיומן של ראיות לכאורה ללא כל כרסום מהותי, יעבור הדיון שבפני לשאלת מסוכנותו של המשיב.

ניתנה היום, ב' אייר תשפ"ג, 23 אפריל 2023, בנוכחות הצדדים.